

בן ואני

מאת רננה נוביץ, ט'3, 2.2.2010

בן מכיר היטב את פיגועי הירי, זוכר היטב את מטעני הצד, את ההסתגרות בתוך בסיסים מבוצרים ואת החיכוכים היום יומיים עם אנשי המקום. אבל בעיקר הוא זוכר את הפחד הנורא ששרר בכל מקום. פחד מקפיא ששולח רעד בגוף מכל קול שנשמע מבחוץ. אותו פחד נורא שהשפיע עליו רבות. אז הוא היה בסך הכל בן תשע עשרה, חייל צעיר שעוד לא ראה בחייו דבר.

את בן אני מכירה מאז שנולד או ליתר דיוק מאז שנולדנו. בן הוא אחי התאום. בשנות הגן היינו צמודים זה לזה כמו תאומים סיאמיים. לא עזבנו אחד את השני לשנייה. עם השנים הקשר הלך והתמוסס. את שנות היסודי עברנו במין סוג של שלווה כזאת. אני הייתי די חולמנית ולא הכי טובה בבית הספר. בן תמיד היה יותר מוצלח ממני בלימודים.

אבל אז הגיע התיכון. כשעלינו לחטיבה בן התבגר והתייפה. הוא היה האח המועדף, ככה לפחות זה נראה לי אז, הוא היה הכי יפה, היו לו עיניים בגוון כחול עמוק ויפה ושיער בלונדיני שתמיד הסתדר על הצד הטוב... הוא גם היה הכי חכם וכל דבר שנגע בו היה מוצלח. הוא ניגן על גיטרה ותופים ולכל מקום שהיה הולך אליו, היה אחריו שובל של מחזרות. הוא פשוט היה מוצלח בכל תחום.

אני זוכרת שתמיד קינאתי בו. לא רק בגלל חוכמתו, הספיק לי לגמור את התיכון עם תעודת בגרות מלאה, בלי שום הצטיינות יתרה או משהו כזה. לא קינאתי בו ביופיו. קינאתי בו בגלל אופן הדיבור שלו שתמיד היה נינוח ומתנגן, קינאתי בו בגלל זה שהוא תמיד היה במרכז העניינים, קינאתי בו בגלל שתמיד זיהו אותי בתור "האחות של בן". הוא פשוט היה מר "מושלמי".

אני לעומתו הייתי ההפך הגמור. עיניים חומות ומשעממות, שיער מעט מקורזל בצבע חום כהה ונמשים, כל כך שנאתי את הנמשים. גם בבית הספר לא הייתי בולטת. השתדלתי כמה שיותר להתרכז במה שהמורה אומרת אבל ברוב המקרים זה פשוט היה מתיש ואז המבט שלי היה בורח לכל מיני כיוונים, רק לא לכיוון הלוח. לפחות הצלחתי לסיים את התיכון עם תעודת בגרות מלאה.

אף פעם לא הבנתי איך יצאנו כל כך שונים אבל אני חושבת שאם הזמן למדתי להכיר בעובדה שבן פשוט יותר מוצלח ממני.

לקראת סוף החטיבה נעשה המצב ביני לבין בן כל כך מתוח שעשיתי עליו מאין "חרם", מה לעשות, גיל ההתבגרות.

סוף התיכון התקרב והחלו להגיע המיונים לצבא. כמובן שבן התגייס לקרבי, הרי זה מה שהאבא מצפה מילדו המוכשר, ואמא... אמא כנראה הבינה שאין לה מה לנסות לערער בנושא זה.

אני החלטתי שהגיע זמני לעשות משהו שבן בחיים לא יעשה, משהו שאני אהיה גאה בו ושאני אדע תמיד שהוא ייחודי לי. שנת שירות. את שנה זו העברתי בפנימייה לנוער במצוקה בערד. המרחק מבן עשה לי רק טוב. בפעם הראשונה לא הייתי צריכה לראות את הפרצוף המושלם שלו כל בוקר ולהרגיש צביטה בלב. סוף סוף הייתה לי הזדמנות להתגאות במה שאני ובמה שאני עושה.

השנה עברה ממש מהר וכבר הגיע הקיץ, קיץ 2006. אבל אז יום שבת בהיר וקיצי, אותו יום חזרתי לחופשה קצרה הביתה, הגיע לביתנו מכתב. אותו מכתב איום שינה את גורלו של בן והוא משפיע עליו עד היום. בן קיבל צו זימון ללבנון.

לא שמענו ממנו הרבה. הטלוויזיה הייתה פתוחה עשרים וארבע שעות ביממה בניסיון נואש לשמוע פרטים כלשהם על מצב החיילים. אני חושבת שבאותו רגע אבי הצטער על כך שדחף את בן לקרבי. בן היה במרכז לבנון. במרכז המלחמה.

אמא חלתה בדלקת ריאות ואני עזבתי את הפנימייה והגעתי לטפל באימי. ביום הראשון פיניתי את כל הממד מכל החפצים שנשכחו בו כבר שנים ושהעלו אבק. אמא שכבה שם, בממד הקטן והמחניק, כדי שלא תצטרך לרוץ כל פעם לממד בעת אזעקה. זו הייתה תקופה נוראית. גם אנחנו חשנו פחד לא קטן אך עוד יותר דאגה. הקמטים בעורה של אימי רק העמיקו, פניה החווירו והיא נכנסה למצב נפשי נוראי. לא עזבתי אותה לשנייה.

הטלפון של בן לא הגיע הרבה אחרי זה. אני עניתי לטלפון. זה לא היה הקול שרציתי לשמוע יותר מכל. הקול המתנגן והנינוח של בן התחלף בכל אטום וקשה. הוא מסר פרטים מעטים על כך שיש להם מספיק אוכל ושיש להם את כל הצרכים הבסיסיים שהם צריכים. הם רק קצת מותשים, הוא אמר. הוא מסר דרישת שלום חמה ואוהבת לאמא וניתק. לקח לי כמה דקות עד שהנחתי חזרה את הטלפון. הייתה לי תחושה נוראית והבנתי שבן השתנה. הוא לא יחזור לעצמו יותר. פתאום תקף אותי גל געגועים עז לבן, לקול שלו, לפרצוף המושלם. הרגשתי בתוכי שמשהו עומד לקרות.

לא עברו הרבה ימים ונשמעה דפיקה בדלת, דבר שלא קרה בביתנו כבר כמעט חודש. הלכתי לפתוח את הדלת, אמא הייתה עדיין חולה והמצב לא השתפר. מולי עמדו שני חיילים מלוכלכים, אחד מהם עם דמעות בעיניים.

קפאתי במקום, לא ייתכן שהנורא מכל קרה. מה אגיד לאמא? איך זה ייתכן? כל כך הרבה מחשבות חלפו בראשי באותה שנייה. לפתע הרגשתי שהחייל שעומד מולי, מוכר. הוא הסתכל עליי בהפתעה והיה משהו שואל בעיניו הכחולות. "לא תתני חיבוק לאחיך החייל?" שאל.

"בן, זה אתה?" שאלתי וקפצתי עליו. הוא תפס אותי ופתאום ראיתי עד כמה הוא התבגר, הוא נהיה גבר אמיתי.

ברגע שאמי ראתה את בן בריא ושלם, חזר לה הסומק ללחיים, היא חזרה לחייך. אמא קמה מהמיטה מהר מאוד והמשפחה חזרה לקדמותה, חוץ מבן. מבחוץ הוא נראה כרגיל, אבל אני, אחותו התאומה, שמתי לב שעניו נעשו אטומות. החיוכים שלו נראו מאולצים והוא נראה פחות מאושר. בן מסר פרטים מעטים ביותר על המלחמה ותו לא. אחי הפך להיות סגור לסביבה וכאב לי להביט לו בעיניים.

אבל ערב אחד הוא קרא לי לחדרו. הוא הושיב אותי על מיטתו והתיישב גם הוא. אותו ערב לא ישנו בכלל. באותו הערב שמעתי לראשונה את בן מדבר על המלחמה. על המראות הנוראיים, על ההפצצות, על אובדן החברים שלחמו איתו עד לאותו רגע ועל הפחד. הפחד הנורא ששרר בכל מקום.